

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. Z.**, narozený X,
státní příslušnost Ruská federace,
bytem X,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-751/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-751/ZA-ZA11-D07-2022, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný rovněž rozhodl, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že přicestoval spolu s matkou E. Z., narozenou X, a otcem B. Z., narozeným X, a společně požádali o udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že v případě návratu do země původu by jim hrozilo nebezpečí a mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání protivládních a protiválečných názorů stran války na Ukrajině, protože se oprávněně ve své zemi obávají pronásledování a útisku ze strany agresivní policie. Zdůraznil, že situace v Rusku je napjatá a lidé s odlišným názorem, než je podpora války na Ukrajině, jsou tvrdě postihováni. Žalobce zdůraznil, že se nesnaží vyhnout vojenské službě, jelikož prodělal v dětství mozkovou obrnu a je upoután na invalidní vozík, přičemž žalobci byla přiznána invalidita prvního stupně na základě expertízy ze dne 25. 10. 2010. Rovněž trpí epilepsií, na kterou užívá lék Depakine. Žalobce velice špatně snáší horko, které u něj vyvolává epileptické záchvaty a jeho celkový stav je v letním počasí, kdy jsou vysoké teploty, výrazně horší. Proto by pro něj přesun do Itálie znamenal dlouhodobé zdravotní komplikace. Poznamenal, že v Česku současně žijí jeho dva bratři – A. a A. Z., jimž byl udělen dlouhodobý pobyt v roce 2017. Oba bratři mluví plynule česky, mají české středoškolské vzdělání s maturitou a oba nyní studují na vysoké škole v Praze. Bratři žalobce žijí ve vlastním bytě. Bratři žalobce rovněž zakoupili bezbariérový byt pro žalobce a jeho rodiče. Žalobce doplnil, že nebyl stejně jako jeho rodiče závislý na žádných dávkách státní sociální podpory, neboť bydlení mají zajištěno a současně mají dostatek finančních prostředků pro život. V Česku by chtěli zůstat, aby se nemuseli bát o svůj život a také, aby byli společně se svými dětmi. Žalobce současně požádal o případné udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že žalobce byl v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelem platného krátkodobého víza vydaného Itálií, tudíž bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný podotkl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval podobou a kvalitou italského azylového systému, přičemž nezjistil žádné závažné nedostatky, které by přesun žalobce vylučovaly, přičemž Italská republika dne 26. 8. 2022 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a informovala žalovaného o zajištění nezbytných kroků vzhledem k tělesnému poškození žalobce. Žalovaný označil za účelovou žalobní námitku, že by měl žalobce v případě přesunu do Itálie zdravotní komplikace, a to kvůli vysokým teplotám v létě. Žalovaný dodal, že žalobce ani jeho opatrovník tento údaj během správního řízení nezmninili, ačkoli o možném přesunu do Itálie věděl a byl přímo dotazován na důvody, pro které by nemohl do Itálie vycestovat. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že do Itálie cestoval s rodiči na dovolenou.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 10. 8. 2022 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V cestovním dokladu žalobce bylo vyznačeno vízum vydané Italskou republikou č. X s platností od 25. 6. 2022 do 8. 8. 2022. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 8. 2022 žalobce, prostřednictvím jeho otce jako ustanoveného opatrovníka, uvedl, že od roku 2014 byl v Itálii společně s rodiči a se všemi dětmi asi čtyřikrát za účelem turistiky. Dále žalobce v protokolu uvedl, že Česko jim nechtělo víza udělit, a proto si vyřídili víza v Itálii. Jejich cílovou destinací však bylo Česko, protože zde studují a pracují bratři žalobce (A. a A.), kteří zde vlastní družstevní byt. Žalobce s rodiči spojují budoucnost s pobytem v Česku, v budoucnu si zde chtějí koupit vlastní bydlení a líbí se jim čeština. Žalobce konstatoval, že česká mentalita a kultura je jim bližší než ta italská. V Itálii je sice pěkně, ale jen na dovolenou, přičemž žalobce dodal, že jiný důvod pro neodcestování do Itálie nemá.
8. Soud předesílá, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo určení členského státu příslušného konat řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv vlastní posouzení toho, zda má být žalobci udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Soud tedy shledal irelevantními žalobní námitky stran hrozícího nebezpečí a pronásledování žalobce v zemi původu a žádosti o případné udělení doplňkové ochrany, neboť k vlastnímu posouzení důvodnosti obav žalobce a případnému udělení některé z forem mezinárodní ochrany dosud nedošlo.
9. Stěžejní žalobní námitkou je to, že příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany má být podle žalobce Česká republika, a nikoliv Itálie, neboť žalobce, který je upoutaný na invalidní vozík, trpí dětskou mozkovou obrnou a epilepsií, špatně snáší velmi horké počasí a pobyt v Itálii by mu mohl způsobit závažné dlouhodobé zdravotní obtíže. Příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany by proto měla být Česká republika, neboť zde mají povolen dlouhodobý pobyt bratři žalobce, kteří zde studují na vysoké škole a vlastní zde byt. Ačkoliv to tedy žalobce v žalobě výslovně neuvedl, domáhal se aplikace diskrečního ustanovení dle čl. 17 Dublinského nařízení tak, aby se Česká republika rozhodla posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií Dublinského nařízení není příslušná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že „[č]lenské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“
11. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
12. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“
13. Z citovaných ustanovení vyplývá, že pokud byl žadatel o mezinárodní ochranu držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, na jehož základě mohl žadatel vstoupit na území členského státu a dosud neopustil území členských států, je příslušným k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který toto vízum udělil.
14. V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu 10. 8. 2022 na území České republiky za situace, kdy měl v cestovním dokladu vyznačeno vízum vydané Italskou republikou č. X s platností od 25. 6. 2022 do 8. 8. 2022. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl tedy žalobce držitelem italského víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, na jehož základě vstoupil na území členského státu a dosud neopustil území členských států, a tudíž je příslušným státem k rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Italská republika.
15. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“
16. Dále považuje soud za vhodné poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu vztahující se k aktivaci čl. 17 Dublinského nařízení s ohledem na tzv. „zdravotní případy“ uvedené v rozsudku ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017-25, kde Nejvyšší správní soud v odst. 19 až 23 uvedl: „Podrobný výklad tohoto ustanovení ve vztahu k tzv. „zdravotním případům“ poskytl Soudní dvůr v rozsudku C. K.. Zasadil jej přitom do kontextu Společného evropského azylového systému jako celku, který je založen na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy a zároveň zabezpečuje ochranu základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Soudní dvůr zdůraznil, že přemístění žadatele v rámci nařízení Dublin III lze provést pouze za podmíněk, které vylučují, že toto přemístění s sebou pro dotčenou osobu ponese skutečné riziko, že bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.“
17. Při určení intenzity, kdy by důsledky přemístění žadatele s ohledem na jeho zdravotní stav, dosáhly porušení čl. 4 Listiny základních práv EU, vyšel Soudní dvůr z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to včetně rozsudku ze dne 13. 12. 2016, Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10, který do určité míry zmírnil dříve vyžadovaný práh pro aktivaci čl. 3 Úmluvy v případě tzv. „zdravotních případů“ (srov. rozsudky ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

království, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008, N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05). V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že členské státy jsou na základě přijímací směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu) povinny i v rámci řízení na základě nařízení Dublin III poskytnout žadatelům o azyl zejména nezbytnou lékařskou péči a lékařskou pomoc, které zahrnují alespoň neodkladnou péči a základní léčbu onemocnění a závažných duševních chorob. Za těchto podmínek a v souladu se vzájemnou důvěrou, která panuje mezi členskými státy, existuje silná domněnka, že lékařská péče poskytovaná žadatelům o azyl v členských státech je odpovídající (odst. 70 rozsudku C. K.).

18. Obdobně jako ve věci C. K. (srov. odst. 71 daného rozsudku) ani v nyní posuzované věci stěžovatel netvrdil, že by v SRN docházelo k systémovým nedostatkům v přístupu žadatelů o mezinárodní ochranu ke zdravotní péči. Takové skutečnosti neplynou ani ze spisu.
19. Soudní dvůr ovšem nevyloučil, že mohou existovat výjimečné situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti, nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele o azyl, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (odst. 73 rozsudku C. K.). Pokud žadatel předloží, zejm. v rámci řízení o oprávněném prostředku, objektivní skutečnosti (zejm. lékařská osvědčení), která mohou prokazovat obzvláštní závažnost jeho zdravotního stavu a značné a nevratné následky, které by pro něj mohlo přemístění představovat, nemohou orgány dotčeného členského státu, včetně jeho soudů, nepřihlídnout k těmto skutečnostem (odst. 75 rozsudku C. K.).
20. I pokud by ovšem taková situace nastala, nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 nařízení Dublin III (odst. 88 rozsudku C. K.). Soudní dvůr ponechal uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III v diskreci členských států. Pokud by zdravotní stav žadatele byl natolik závažný, že by samotné jeho přemístění představovalo skutečné riziko nelidského a ponižujícího zacházení a toto riziko by nebylo možné vyloučit ani přijetím opatření podle čl. 29 až 32 nařízení Dublin III (zejm. doprovod lékařského personálu, vybavení prostředky a nezbytnými léčivými přípravky během přemístění, včasné poskytnutí veškerých potřebných informací o zdravotním stavu příslušnému státu) a kapitoly III prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, bylo by povinností orgánů členského státu, aby odložily výkon rozhodnutí o přemístění do doby, než zdravotní stav žadatele jeho přemístění umožní. Teprve pokud by zdravotní stav žadatele neumožnil přemístění během šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, zanikla by povinnost příslušného státu k převzetí žadatele a příslušným státem by se v důsledku uplynutí této lhůty (nikoliv na základě čl. 17 nařízení Dublin III) stal dožadující členský stát, tedy stát, v němž se žadatel fyzicky nachází (odst. 76 až 90 rozsudku C. K.).“
21. Soud se s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu založenými na judikatuře Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie ztotožňuje a shrnuje, že členskému státu nevzniká povinnost aktivovat diskreční ustanovení podle čl. 17 Dublinského nařízení ani v případě závažného zdravotního stavu žadatele, jemuž by v případě přemístění s ohledem na jeho závažný zdravotní stav reálně hrozilo nelidské či ponižující zacházení, přičemž v takovém případě by musel členský stát výkon přemístění žadatele o mezinárodní ochranu odložit do doby, než by zdravotní stav žadatele přemístění umožnil. Jinými slovy řečeno, na to, aby členský stát převzal rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany do své jurisdikce vzdor tomu, že podle kritérií Dublinského nařízení není příslušný, není právní nárok ani v případě závažného zdravotního stavu žadatele. Toto oprávnění je plně v diskreci členského státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Žalobce namítal, že příslušným členským státem k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany má být Česká republika, a nikoliv Italská republika, neboť žalobce, který je upoutaný na invalidní vozík, trpí dětskou mozkovou obrnou a epilepsií, špatně snáší velmi horké počasí a pobyt v Itálii by mu mohl způsobit závažné dlouhodobé zdravotní obtíže. Jak uvedl soud výše, ani v případech závažného zdravotního stavu žadatele nevzniká členskému státu povinnost aktivovat čl. 17 Dublinského nařízení a převzít rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu do své jurisdikce. Soud nezpochybnuje závažnost zdravotního stavu žalobce, o něhož rodiče trvale pečují, nicméně z žádného podkladu (lékařské zprávy) založeného ve správním spise či doloženého soudem nevyplývá, že by přemístění žalobce do Itálie mohlo být z důvodu tamního teplejšího podnebí zdraví ohrožujícím, a tedy i případně nelidským či ponižujícím zacházením. Ostatně sám žalobce v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu konstatoval, že v Itálii byl s rodinou čtyřikrát na dovolené a na výslovnou otázku, zda má žalobce ještě nějaké další důvody, proč by nemohl odcestovat do Itálie, žalobce uvedl, že žádné další důvody mimo shora uvedené nemá. V nyní posuzované věci tudíž žalobce netvrdil, že by v Italské republice docházelo k systémovým nedostatkům v přístupu žadatelů o mezinárodní ochranu ke zdravotní péči, přičemž takové skutečnosti neplynou ani ze spisu. Soud tak shrnuje, že pokud žalobce netvrdil a nepředložil ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení o žalobě žádné objektivní skutečnosti (zejména lékařské zprávy), které by prokazovaly obzvláštní závažnost jeho zdravotní stavu a značné a nevratné následky, které by pro něj mohlo přemístění do Itálie představovat, nevznikla povinnost českých orgánů převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení.
23. K vyjádření preference České republiky jako členského státu příslušného k rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu s ohledem na zde studující bratry žalobce s dlouhodobým pobytem, kteří zde vlastní byt, soud toliko konstatuje, že není-li dostatečným důvodem pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení závažný zdravotní stav žalobce, tím spíše jím nemůže být pouhá preference z uvedených důvodů (*a maiori ad minus*). Soud tedy uvedené námitky neshledal důvodnými.
24. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích § 56 s. ř. s. a o žalobě rozhodl bezodkladně, již samostatně nerozhodoval o opakovaném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. února 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.